

Arrest

nr. 327 332 van 27 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die beiden verklaren van Sierra Leone nationaliteit te zijn en beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 6 november 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 20 september 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 28 oktober 2018 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 31 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 januari 2022 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 27 juni 2022 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 27 juni 2022, nr. 274 687).

1.3. Verzoekers dienden op 19 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in, in hoofde van hun minderjarige zoon W.K. De commissaris-generaal trof op 17 januari 2023 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest van 14 juni 2023 (RvV 14 juni 2023, nr. 290 240).

1.4. Verzoekers dienden op 10 januari 2023 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Verzoekers dienden op 3 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in, in hoofde van hun twee minderjarige zonen J. K en I. K. De commissaris-generaal trof op 31 oktober 2023 twee beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige).

1.6. Verzoekers dienden op 10 januari 2024 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die betrekking had op medische aandoeningen in hoofde van de minderjarige W. K.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 12 augustus 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 september 2024 een beslissing waarbij de in 1.4. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan in kennis gesteld op 7 oktober 2024.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.01.2023 werd ingediend door :

K.(…), F.(…) (R.R. (…))

Geboren te (…) op (…)

K.(…), P.(…) (R.R. (…))

Geboren te (…) op (…)

+ drie minderjarige kinderen:

K.(…), J.(…) (R.R. (…)), geboren te (…) op (…)

K.(…), I.(…) (R.R. (…)), geboren te (…) op (…)

K.(…) W.(…) (R.R.(…)), geboren te (…) op (…)

Nationaliteit: Sierra Leone

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen dienden op 31.10.2018 een VIB in voor het hele gezin. Dit VIB werd afgesloten op 01.07.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 19.07.2022 werd een VIB ingediend voor het minderjarige kind W.(…). Op 17.01.2023 werd hieromtrent een onontvankelijke beslissing genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Het ingediende beroep werd op 14.06.2023 verworpen door de RVV. Op 03.07.2023 werd een VIB ingediend voor de minderjarige kinderen J.(…) en I.(…). Dit VIB werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing door het CGVS op 31.10.2023.

Voor wat betreft het feit dat het eerste VIB meer dan 3 jaar – namelijk 3 jaar en 8 maanden – heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkenen niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de bevoegde instanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig

te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Wat betreft de duur van de VIB's van de minderjarige kinderen dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een VIB, dit aan betrokkenen geen recht op verblijf geeft.

Volledigheidshalve wordt vermeld dat betrokkenen op 10.01.2024 een aanvraag artikel 9ter indienden. Deze werd op 12.08.2024 onontvankelijk beoordeeld.

Er wordt in de aanvraag vermeld dat twee van de kinderen geboren zijn in België, men verklaart echter niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat I.(...) en W.(...) hier naar de (kleuter)school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van I.(...) en J.(...) nog opgestart dient te worden en dat kinderen jonger dan 5 jaar zijn in België niet school- en/of leerplichtig. Gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen met name twee jaar, vier jaar en zeven jaar, kan er redelijkerwijze van uit worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de eigen ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De scholing van de kinderen kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de scholing van W.(...) dient opgemerkt te worden dat betrokkenen verwijzen naar zijn gehoor-, taal- en gedragsproblemen alsook dat hij opgevangen wordt in gespecialiseerde opvang na schooltijd en logopedie volgt. Er wordt tevens aangehaald dat W.(...) scholing volgt in een gewone school (en dus niet in gespecialiseerd onderwijs). Betrokkenen tonen echter niet aan dat er voor W.(...) in het herkomstland geen mogelijkheid tot scholing is. Betrokkenen bewijzen alleszins het tegendeel niet. Daarenboven tonen betrokkenen niet aan dat er voor W.(...) geen mogelijkheid is tot een opvolging en begeleiding omtrent zijn gehoor-, taal- en gedragsproblemen in het herkomstland. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering dat W.(...) zou gediscrimineerd worden bij een terugkeer naar het herkomstland en de aangehaalde studie van Street Child uit mei 2018 over discriminatie van kinderen met een beperking in Sierra Leone, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die de beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat ze, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs voorleggen. De loutere vermelding dat W.(...) gediscrimineerd zou kunnen worden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarenboven heeft de studie waarnaar verwezen wordt enkel betrekking op een algemene situatie en wordt die niet toegepast op de concrete situatie van W.(...). Het louter voorleggen van een algemene studie volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land met een beperking een risico loopt om gediscrimineerd te worden.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Verder wordt er verwezen naar de General Comment nr. 5 (2003) dd. 27.11.2003 en General Comment nr. 14 (2013) dd. 29.05.2013 van het VN Kinderrechtencomité waarbij gesteld wordt dat 'maatregelen betreffende kinderen' ruim geïnterpreteerd moeten worden en dat de context van elk kind in overweging dient genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de kinderen vertegenwoordigd worden door de ouders die de mogelijkheid hebben om alle elementen (inclusief deze van hun kind) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Verder dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin en de kinderen dus niet gescheiden zullen worden van hun ouders.

De verzoekers voeren tevens de schending aan van artikels 24 en 52.7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat

er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl de bestreden beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkenen verwijzen in de aanvraag naar de medische problemen van mevrouw, meer bepaald de besnijdenis die ze onderging en de diabetes waaraan ze lijdt sinds haar bevalling. Er wordt ter staving van deze problemen voorgelegd: een vaststelling van besnijdenis dd. 28.11.2019, laboresultaten dd. 02.11.2020 & 11.10.2021, medische verslagen dd. 03.02.2021, 03.12.2021 & 15.02.2022. Wat betreft deze documenten dient opgemerkt te worden dat uit deze documenten niet blijkt dat dat mevrouw niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in het land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in het land van herkomst in te dienen. Deze element kunnen aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven (wat in deze dus onderzocht wordt), aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen worden echter niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid (supra). Het staat betrokkenen steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Afdeling Uitzonderlijk Verblijf, Dienst Vreemdelingenzaken, Pacheco 44 te 1000 Brussel

Wat betreft de medische situatie van W.(...) en de voorgelegde medische verslagen en attesten uit 2021 & 2022, de psychomotorische verslagen uit 2021 & 2022 en de verslagen van logopie dient opgemerkt te worden dat alle voorgelegde documenten en de medische problematiek van W.(...) reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van een aanvraag art. 9ter. Deze aanvraag werd echter onontvankelijk verklaard op 12.08.2024, hen betekend op 28.08.2024. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens de aanvraag art. 9ter aanhaalden. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer.

Het feit dat mijnheer tewerkgesteld was bij K(...), vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Verder zou mijnheer een werkbepaalde aangeboden hebben gekregen. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"Deze bestreden beslissing berust op verschillende gronden.

Deze verschillende gronden moeten worden onderzocht.

- *Eerste tak : de verwerking van de aanvraag tot verblijfsvergunning van de verzoekers*

Overwegende dat de wederpartij een golf van regularisaties heeft doorgevoerd door aanvragen voor verblijfsvergunningen gegrond te verklaren op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Dat vreemdelingen in situaties gelijkaardig aan die van verzoekers (langdurig verblijf, werkaanbod, familieleden aanwezig op het grondgebied, schoolgaande kinderen, ...) een verblijfsvergunning kregen op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

) een verblijfsvergunning hebben gekregen op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Zonder enige rechtvaardiging of specifieke motivering heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekers voor een verblijfsvergunning echter niet- ontvankelijk verklaard.

Dat indien de wederpartij over een discretionaire bevoegdheid beschikt en op eigen houtje beslist, er geen ruimte is voor willekeur.

Voor zover de wederpartij zonder enige motivering en in strijd met haar administratieve praktijk verzoekers' aanvraag voor een verblijfsvergunning niet-ontvankelijk heeft verklaard, heeft zij een beslissing genomen die niet naar behoren lijkt te zijn gemotiveerd en die derhalve in strijd is met de in het middel genoemde bepalingen.

- *Tweede tak : het onderzoek van de door de verzoekers ingeroepen elementen*

Overwegende dat verzoekers zich tot staving van hun aanvraag voor een verblijfsvergunning, ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, hebben beroepen op een aantal elementen die, zoals in de aanvraag is aangegeven, cumulatief moesten worden beoordeeld.

De wederpartij heeft echter elk van deze elementen onafhankelijk van de andere onderzocht, niettegenstaande het in het verzoekschrift geformuleerde verzoek om een globaal onderzoek van deze elementen.

In een vergelijkbare zaak oordeelde dit Gerecht dat "verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift de redenering van verweerder in de bestreden beslissing in het algemeen in twijfel trekt. Zo verwijt verzoeker verweerder niet alleen dat hij niet alle elementen die hij in het kader van zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning heeft aangevoerd, cumulatief heeft onderzocht en dat hij niet heeft gemotiveerd waarom deze elementen tezamen de verlening van een verblijfsvergunning niet rechtvaardigen, maar merkt verzoeker ook op dat verweerder onvoldoende motiveert waarom hij integratie en verblijfsduur afwijst als elementen die de verlening van een verblijfsrecht rechtvaardigen en hem niet in staat stelt de bestreden handeling te begrijpen. De opmerkingen van verweerder in zijn antwoord, waarin hij concludeert dat "met betrekking tot het argument gebaseerd op behoorlijke integratie en verblijfsduur, de wederpartij voldoende en adequaat heeft geantwoord", zonder verdere details te verstrekken, kunnen derhalve niet worden gevolgd. Bijgevolg lijkt het bestreden besluit niet naar behoren gemotiveerd wat de elementen inzake de duur van verzoeksters verblijf en haar integratie betreft (RVB, Arrest nr 143 898 dd.23 april 2015).

Bijgevolg diende de wederpartij de door verzoekers aangevoerde elementen tezamen te onderzoeken, quod non.

Voor zover de wederpartij heeft nagelaten een dergelijk globaal onderzoek te verrichten, is zij duidelijk in strijd met de in het middel genoemde bepalingen.

Bovendien stelt de wederpartij dat de als uitzonderlijke omstandigheden aangevoerde elementen de afgifte van een verblijfsvergunning op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 niet kunnen rechtvaardigen.

Deze stelling geeft aanleiding tot twee opmerkingen.

Ten eerste gaat een dergelijke stelling voorbij aan de unanieme en consistente rechtspraak van het Hof van Beroep, dat erkent dat elementen die worden aangevoerd als uitzonderlijke omstandigheden ook kunnen worden aangevoerd om de toekenning van een verblijfsvergunning te rechtvaardigen.

In de tweede plaats wordt opnieuw voorbijgegaan aan de bewoordingen zelf van verzoekers verzoek om regularisatie, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de door hem aangevoerde elementen zowel voor de ontvankelijkheid als voor de gegrondheid van het verzoek moeten worden onderzocht.

De bestreden beschikking is kennelijk ontoereikend gemotiveerd en schendt derhalve alle in het middel genoemde bepalingen.

- *Derde tak : de school van hun kinderen*

Overwegende dat verzoekers in het kader van hun regularisatieaanvraag hebben aangegeven dat hun kinderen niet alleen in België zijn geboren, maar daar ook naar school zijn gegaan.

De tegenpartij is van mening dat dit geen uitzonderlijke omstandigheid kan zijn in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Dat het hof van beroep het met een dergelijke stelling alleen maar oneens kan zijn.

Dat de geslaagde integratie van verzoekers met name gebeurde door hun schoolopleiding.

Dat deze opleiding hen niet alleen in staat stelde om een perfecte beheersing van het Frans te verwerven, maar ook om intense vriendschapsbanden te smeden.

Aangezien zij in België zijn geboren, zijn de kinderen van verzoekers uiteraard allen afkomstig uit het land van hun ouders, ook al zijn zij perfect gewend aan het leven in het Verenigd Koninkrijk.

Dat de integratie van de kinderen van verzoekers in ons schoolsysteem voorbeeldig is en getuigt van hun perfecte integratie.

Dat deze integratie in het schoolsysteem en dit ononderbroken onderwijs, samen met de hierboven vermelde elementen, uitzonderlijke omstandigheden vormen en de invoering van de huidige procedure in BELGIË rechtvaardigen, alsook de toekenning van een verblijfsvergunning.

Dat bovendien de Raad van State reeds in 2001 had geoordeeld dat "de verplichting om een schooljaar te onderbreken een omstandigheid kan vormen die hun terugkeer naar hun land van herkomst bijzonder moeilijk kan maken" (RvS, arrest nr. 93.760 van 6 maart 2001, R.D.E. nr. 113, blz. 217), 'de onderbreking van een lopend schooljaar is door de Raad van State reeds als een uitzonderlijke omstandigheid beschouwd" (RvS, arrest nr. 170941 van 9 mei 2007, <http://juridict.raadvst-consetat.be>).

Dat de wederpartij deze jurisprudentie heeft overgenomen door in verschillende beslissingen te erkennen dat “ indien kan worden aanvaard dat de onderbreking van de schoolopleiding een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt ” (Zie in het bijzonder zaak nr. 6764405).

Voor zover de wederpartij het tegendeel beweert, schendt zij de in het middel genoemde bepalingen.

Het is ook in strijd met artikel 3 EVRM omdat het onbetwistbaar is dat het dwingen van jonge kinderen om hun schoolopleiding te onderbreken, zelfs tijdelijk, om terug te keren naar hun land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling zou vormen.

Onder het voorwendsel dat verzoekers wisten dat de schoolopleiding van hun kinderen in België een onzeker karakter had, kan niet worden aangenomen dat diezelfde kinderen, die zonder het te weten in hun schoolopleiding hebben geïnvesteerd, door de beslissing van de tegenpartij zouden worden benadeeld.

Met andere woorden, de kinderen kunnen niet worden benadeeld en dus gestraft door een keuze van hun ouder.

Dat de wederpartij de kwestie echter niet vanuit deze invalshoek of vanuit het perspectief van de kinderen van verzoekers, die ook eisers zijn, heeft onderzocht.

Dat deze stelling lijkt te worden versterkt gelet op de situatie van W.(...), waarin een risico op discriminatie op deze gronden bestaat.

Dat wederpartij in het bestreden besluit stelt dat dit risico niet is aangetoond.

Dat zij echter uitdrukkelijk vermeldt dat verzoekers ook NGO-rapporten hebben ingediend om dit te objectiveren...

Dat duidelijk is dat hij, gelet op zijn stoornissen, een verhoogd discriminatierisico vormt, temeer daar onderwijs in SIERRA LEONE niet passend lijkt te zijn.

Dat de wederpartij redelijkerwijs geen genoegen kan nemen met het aannemen van een fatalistische toon met betrekking tot schoolpesten door aan te geven dat iedere leerling het risico loopt ooit met schoolpesten te maken te krijgen.

Dat deze situatie geenszins onvermijdelijk is wanneer de wederpartij de mogelijkheid heeft om eisers en hun kinderen te laten blijven in een schoolsysteem waarin zij zijn geïntegreerd en dat aan hen is aangepast.

Dat het nemen van de bestreden beslissing met kennis van zaken neerkomt op het toegeven en aanvaarden dat verzoekers in hun land van herkomst het slachtoffer zijn van een behandeling die in strijd is met de vereisten van artikel 3 EVRM, hetgeen het Hof niet kan aanvaarden.

De bestreden beslissing lijkt onvoldoende gemotiveerd.

Vierde tak : de integratie van de verzoekers

Overwegende dat de wederpartij stelt dat de loutere integratie en de bijzonder lange periode van verblijf van verzoeker in België, alsmede het ontbreken van een strafblad in zijn geval, geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen vormen die de indiening van zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning in BELGIË rechtvaardigen.

Dat het enige recent aangehaalde arrest dateert van 30 januari 2024 en werd gewezen door dit Gerecht.

Dat dit arrest stelt dat illegaal werk niet kan worden gebruikt om professionele integratie aan te tonen. Deze rechtspraak is duidelijk niet van toepassing op verzoekers.

Dat het, afgezien van de hypothese van een pro forma motivering, moeilijk te begrijpen is waarom de opposant naar deze rechtspraak verwijst.

Dat tegenpartij ter ondersteuning van haar stelling ook een uitspraak van de Conseil d'Etat aanhaalt.

Dat de aangehaalde arresten bijzonder oud en achterhaald lijken te zijn, namelijk uit 2002 en 2006.

Uit de voorbereidende werkzaamheden voor artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 blijkt echter dat de wetgever de bedoeling had om als uitzonderlijke omstandigheid rekening te houden met de integratie van de eiser.

De genoemde voorbereidende werkzaamheden stellen dat “ in het algemeen kan worden gesteld dat, naast een aantal technische categorieën, drie groepen kunnen worden onderscheiden aan wie vandaag in België een verblijfsvergunning wordt toegekend. Ten eerste zijn er de vreemdelingen van wie de asielaanvraag onredelijk lang aansleept, die goed geïntegreerd zijn en geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid “ (Parl. Doc., Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 2005-2006, Doc51 2478/008, pp. 10- 11).

De Raad van State heeft ook geoordeeld dat een correcte integratie een uitzonderlijke omstandigheid kan vormen: “ de uitvoering van de betwiste wet zou tot gevolg hebben dat de integratie-inspanningen teniet worden gedaan...”. (rVs., 25 mei 1998, arrest nr. 73830).

Op 28 januari 2013 stelde dit gerecht “ Hieruit volgt dat de administratie niet gebonden is door het onderscheid tussen uitzonderlijke omstandigheden en inhoudelijke redenen die worden aangevoerd in de aanvraag voor een verblijfsvergunning. Zij kan elementen die de aanvragers hebben aangevoerd om de aanvraag ten gronde te rechtvaardigen, als uitzonderlijke omstandigheden onderzoeken zolang uit de handeling in haar geheel zonder enige mogelijke aarzeling volgt dat zij in de ontvankelijkheidsfase heeft willen blijven en de aanvragers de draagwijdte van de beslissing niet kunnen miskennen “. (ECC nr. 95915)

Dat deze perfecte integratie derhalve een uitzonderlijke omstandigheid kan vormen die niet alleen de indiening van de aanvraag voor een verblijfsvergunning in BELGIE rechtvaardigt, maar ook de verlening van een verblijfsvergunning op deze grondslag.

De integratie van verzoekers in BELGIË gedurende al die jaren blijkt dus een uitzonderlijke omstandigheid te vormen.

A fortiori zal hdit gerecht rekening houden met de vele documenten die verzoekers hebben overgelegd om hun integratie te rechtvaardigen.

Dat ook deze elementen moeten worden samengenomen met de andere elementen om de integratie in BELGIE te beoordelen.

Dat al deze elementen ontegenzeggelijk uitzonderlijke omstandigheden vormen.

Dat, zoals hierboven vermeld, het aan de tegenpartij was om een globaal onderzoek te verrichten van de elementen die verzoeker aanvoert als uitzonderlijke omstandigheden, quod non.

Voor zover de tegenpartij van mening is dat de integratie van verzoekers geen uitzonderlijke omstandigheid kan vormen die de indiening van hun aanvraag om in BELGIË te mogen verblijven rechtvaardigt, schendt de tegenpartij de in het middel genoemde bepalingen.

Dat de duur van verzoekers' asielpcedure een fundamentele rol speelt in die zin dat zij gedurende vele jaren in BELGIË hebben verbleven.

Dat zij gedurende deze extreem lange periode in BELGIË op volkomen legale wijze een privé- en gezinsleven hebben kunnen opbouwen.

Dat hen dwingen hun land van herkomst te verlaten, zelfs tijdelijk, in deze context zou leiden tot het uiteenvallen van hun gezins- en privé-eenheid.

Dat hij daartoe talrijke verklaringen heeft ingediend.

Dat deze elementen, die door de wederpartij nogmaals louter en alleen terzijde zijn geschoven, hun integratie en hun wens om deel uit te maken van het Belgische sociaaleconomische weefsel aantonen.

Dat de wederpartij dus, door een dergelijke beslissing te nemen, op flagrante wijze de bepalingen schendt waarnaar in het middel wordt verwezen, in het bijzonder de bepalingen inzake de motiveringsplicht, namelijk de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, alsook artikel 8 EVRM.

Dat de wederpartij door de vaststelling van de bestreden besluiten op onevenredige wijze heeft ingegrepen in het privé- en gezinsleven van verzoekers, zonder dat daarvoor een rechtvaardiging of legitieme reden is gegeven.

Dat de motivering het resultaat lijkt te zijn van eenvoudig "kopiëren en plakken"

Dat een dergelijke motivering niet kan voldoen aan de vereisten van de betrokken wettelijke bepalingen en dat het Gerecht het bestreden besluit onwettig zal moeten verklaren en bijgevolg nietig zal moeten verklaren.

- *Vijfde tak : de medische toestand*

Overwegende dat de tegenpartij met betrekking tot de medische situatie van verzoeker en Walter van mening is dat zij de procedure onjuist heeft uitgelegd en dat deze elementen aan de orde moeten worden gesteld in het kader van een medische regularisatieprocedure op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en niet in het kader van de onderhavige procedure, die is ingeleid op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980.

Dat de wederpartij deze twee wettelijke bepalingen aldus verkeerd uitlegt.

Dat medische elementen wel degelijk kunnen worden aangevoerd in het kader van de onderhavige procedure, als uitzonderlijke omstandigheden, zonder dat ipso facto wordt verwezen naar de medische procedure.

Dat diezelfde medische situatie in feite niet kan worden uitgelegd als een ernstige ziekte in de zin van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, of zelfs als niet beantwoordend aan de vereisten van diezelfde bepaling, maar als een uitzonderlijke omstandigheid die het verzoekers onmogelijk maakt om, zelfs tijdelijk, naar hun land van herkomst terug te keren.

De wederpartij kan dus in geen geval, zoals zij doet, weigeren deze elementen op deze wijze te onderzoeken en zich beperken tot een verwijzing naar de medische procedure.

Dat het haar plicht was om, vanuit het perspectief van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, alle haar voorgelegde elementen te onderzoeken, quod non.

Dat de wederpartij dus niet het volledige dossier van de door verzoekers ingediende stukken heeft onderzocht en dus geen voldoende gemotiveerde beslissing kan hebben genomen.

Bijgevolg rechtvaardigt enkel deze vaststelling de nietigverklaring van de genomen beslissing.

Dat deze vaststelling lijkt te worden versterkt door de pathologie waaraan Walter lijdt, die niet als een ziekte maar als een handicap zou kunnen worden geanalyseerd.

Het was in die zin dat de wederpartij zijn situatie had geanalyseerd in het kader van de aanvraag voor een verblijfsvergunning die was ingediend op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Deze medische situatie moet in aanmerking kunnen worden genomen, hetgeen de wederpartij weigert te doen door de bestreden beslissing aldus te motiveren.

Dat de in het middel genoemde bepalingen bijgevolg flagrant lijken te zijn geschonden.

- *Zesde tak : het privé- en gezinsleven*

Terwijl de verzoekers enkele jaren geleden in België zijn aangekomen. Het derde kind van het koppel werd in België geboren.

Sindsdien hebben zij een reeks ontmoetingen gehad door de opleidingen die zij hebben gevolgd en de banen die zij hebben bekleed.

Deze integratie is van dien aard dat zij een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9 bis heeft gerechtvaardigd.

Dat, hoewel de DVZ van oordeel was dat de aangevoerde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormden, het een feit blijft dat vele elementen van integratie werden aangevoerd en dat de desbetreffende documenten daarvan getuigen.

De integratie van verzoekers staat dus buiten kijf.

De wederpartij stelt enkel dat de familiekeren behouden blijft, aangezien de bevelen om het grondgebied te verlaten voor alle gezinsleden gelden.

Dat het privé- en gezinsleven ruimer is dan gezinsleden in strikte zin en dus ook alle relaties omvat die elke persoon in het huishouden met buitenstaanders kan hebben.

Dat deze buitenstaanders werden ontmoet door werk of school.

Dat de kinderen eindelijk stabiliteit hebben gevonden dankzij hun schoolopleiding en de vrienden die ze hebben kunnen maken ondanks hun ingewikkelde levensloop die inherent is aan het op jonge leeftijd ontvluchten van hun land van herkomst.

Dat een abrupte onderbreking van deze stabiliteit in strijd is met het belang van het kind, een beginsel dat de wederpartij niettemin stelt in aanmerking te hebben genomen.

Dat het privé-leven bovendien met name het recht omvat om de relaties te onderhouden die zij sinds hun verblijf in BELGIË met derden hebben kunnen aangaan.

Verzoekers hebben aldus verwezen naar het arrest NIEMIETZ/Duitsland van 16 december 1992, Serie A, nr. 251-B, blz. 33, § 29, met name gevolgd door het arrest HALFORD/Verenigd Koninkrijk van 27 juni 1997, waarin het Hof heeft geoordeeld dat het “noch mogelijk, of noodzakelijk” was om te streven naar een uitputtende definitie van het begrip ‘privéleven’, oordeelde het Hof dat het te beperkend was om het te beperken tot een “intieme kring” waarbinnen ieder individu zijn privéleven naar eigen goeddunken kon leiden, en om de wereld buiten die kring volledig uit te sluiten. De eerbiediging van het privé-leven moet tot op zekere hoogte ook het recht van het individu omvatten om betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen met medemensen, ook in de professionele en commerciële sfeer.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest JOSEPH van 27 februari 2014 (rek.nr. 70055/1 0) voor eenieder die zich beroept op een schending van artikel 8 EVRM, een recht op een doeltreffende voorziening in rechte heeft verankerd “ Het Hof is van oordeel dat verzoekster prima facie aannemelijke klachten bij de nationale rechterlijke instanties kon indienen op grond van zowel artikel 3 als artikel 8 van het Verdrag en dat bijgevolg artikel 13 van toepassing is”.

Dat verzoekers bijgevolg op grond van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte elk middel mogen aanvoeren om het bestaan van hun gezinseenheid aan te tonen.

Dat artikel 8 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Hamidovic van 4 december 2012 (rek.nr. 31956/05), de eenheid van het gezin beschermt.

Dat het Hof in dat arrest heeft verklaard dat beslissingen van staten op het gebied van immigratie een inmenging kunnen vormen in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM, in het bijzonder wanneer de betrokken personen voldoende sterke persoonlijke of familiebanden in het gastland hebben die door het verwijderingsbevel waarschijnlijk ernstig zullen worden aangetast.

Dat het bestreden besluit derhalve kennelijk inbreuk maakt op verzoekers' recht op eerbiediging van hun privé- en gezinsleven zoals neergelegd in artikel 8 EVRM.

Een dergelijke inmenging is slechts toelaatbaar indien zij evenredig is aan het nagestreefde doel.

Dat dit hier duidelijk niet het geval is.

Om te beoordelen of een dergelijke inmenging proportioneel is, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens criteria ontwikkeld waarmee rekening moet worden gehouden.

In zijn arrest Hamidovic tegen Italië heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de criteria uiteengezet waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekers, zoals beschermd door artikel 8 EVRM, al dan niet evenredig is.

De criteria zijn

- De aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit;

De verzoekers hebben sinds hun aankomst in België geen strafbare feiten gepleegd en hebben zich onberispelijk gedragen.

- De duur van de periode dat de betrokkene in het land verblijft waaruit hij moet worden uitgewezen;

Dat de verzoekers nu drie jaar in België zijn, wat een vrij lange periode is die hen in staat heeft gesteld zich zeer goed in de Belgische samenleving te integreren.

- Hun gezinssituatie (in voorkomend geval, de duur van hun huwelijk);

Dat de verzoekers gehuwd zijn en drie gemeenschappelijke kinderen hebben.

- De geboorte van eventuele kinderen uit het huwelijk, en hun leeftijd; / De mate van verwantschap tussen de aanvragers en hun echtgeno(o)t(e).

- De mate waarin de betrokken personen banden hebben met de betrokken verdragsluitende staat;

Deze voorwaarde lijkt in het onderhavige geval niet van toepassing te zijn.

- Of er al dan niet onoverkomelijke belemmeringen zijn voor het gezin om in het land van herkomst te blijven wonen;

Dat een terugkeer naar Sierra Leone niet denkbaar is vanwege de medische problemen van de zoon van verzoekers, die hen ertoe hebben gebracht een verzoek op grond van artikel 9 ter in te dienen, en de abrupte en onbepaalde ontwrichting die dit met zich mee zou brengen op het gebied van scholing en hun hele familiekring.

- En de vraag of het betrokken gezinsleven zich heeft ontwikkeld op een tijdstip waarop de betrokkenen wisten dat de situatie van een van hen met betrekking tot de immigratieregels van dien aard was dat het onmiddellijk duidelijk was dat de instandhouding van dit gezinsleven in de ontvangende staat van meet af aan precair zou zijn.

Verzoekers zijn samen in Frankrijk aangekomen.

(arrest Hamidovic van 4 december 2012, ref. nr. 31956/05)

Dat verzoekers in deze omstandigheden zonder enige twijfel zouden worden gedwongen om naar hun land van herkomst terug te keren, zou een kennelijke schending van de in het middel genoemde bepalingen en in het bijzonder van artikel 8 EVRM opleveren.

Om die reden moeten de bevelen om het land te verlaten die aan verzoekers zijn gegeven, nietig worden verklaard."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen, die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd door toedoen van de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren die de indiening van de aanvraag in België konden rechtvaardigen.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers volgende 'buitengewone omstandigheden' hadden ingeroepen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 januari 2023:

"(...)

2.2. Buitengewone omstandigheden

De aanvraag van machtiging tot verblijf in België door een vreemdeling moet in principe worden gedaan bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van oorsprong (art. 9, 2de lid van de Vreemdelingenwet).

De vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf in België kan vragen (art. 9bis §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet)

Verzoekers bevinden zich in buitengewone omstandigheden omwille van het feit dat hun oudste zoon W.(...) K.(...) nog een asielprocedure lopende heeft, de familie verblijft in het opvangcentrum te (...).

Verzoekers voegen de bijlage 26 van hun zoon W.(...) K.(...) toe (bijlage 3.6). Gelet op deze asielprocedure is het voor de ouders niet mogelijk om terug te keren naar Sierra Leone."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de elementen die verzoekers aanvoerden "*betreffende de gegrondheid*" van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beoordeelde in het kader van het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden die zouden kunnen rechtvaardigen dat verzoekers hun aanvraag in België indienden. Verzoekers wezen in hun aanvraag op volgende elementen "*betreffende de gegrondheid*" van hun aanvraag:

"3. Betreffende de gegrondheid

3.1. Prangende humanitaire situatie

Verzoekers vragen om gemachtigd te worden tot een verblijf in België voor langer dan drie maanden en steunen op hun prangende humanitaire situatie, minstens op ernstige humanitaire redenen.

3.2. Belang van het kind

Zoon W.(...) K.(...) heeft een ernstige beperking door zijn gehoor- en gedragsproblemen waarvoor hij van nabij opgevolgd wordt. Gevreesd wordt dat hij bij eventuele terugkeer naar Sierra Leone zal geconfronteerd worden met gebrek aan een op zijn specifieke situatie toegespitste behandeling en dat hij omwille van zijn afwijkend en onaangepast gedrag ernstig zal gediscrimineerd worden. Het is dan ook helemaal niet in zijn belang om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Ik verwijs naar het verslag van 10 oktober 2022 waarin de arts het belang van een nauwgezette professionele opvolging van W.(...) K.(...) benadrukt, niet alleen medisch maar ook op vlak van taalkundige en sociale ontwikkeling:

Il est indispensable que cet enfant puisse bénéficier d'un suivi rapproché par des professionnels du développement-logopèdes, neuropsychologues, ... afin qu'il puisse progresser au niveau de son développement langagier et dans ses interactions sociales.

Vrije vertaling :

Het is essentieel dat dit kind nauwlettend wordt gevolgd door ontwikkelings-deskundigen – logopedisten, neuropsychologen, enz. – zodat het vooruitgang kan boeken in taalontwikkeling en sociale interactie.

Bovendien kan nuttig verwezen worden naar onderstaande internationale en Europese bepalingen inzake de rechten van het kind:

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité heeft benadrukt dat 'maatregelen betreffende kinderen' ruim geïnterpreteerd moeten worden.

In General Comment No. 5 (2003) General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child (arts. 4, 42 and 44, para. 6) van 27 november 2003 schrijft het Comité het volgende omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag:

"Article 3(1): the best interest of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities of legislative bodies The principle require active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to

apply the best interests are or will be affected by their decisions and actions – by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children;”

Vrije kantoortaling:

“Artikel 3, lid 1: het belang van het kind als eerste overweging bij alle handelingen betreffende kinderen. Het artikel verwijst naar acties die worden ondernomen door “openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn, rechtbanken, administratieve autoriteiten of wetgevende organen”. Het beginsel vereist actieve maatregelen in de hele regering, het parlement en de rechterlijke macht. Elk wetgevend, administratief en gerechtelijk orgaan of instelling is verplicht het beginsel van het belang van het kind toe te passen door systematisch na te gaan hoe rechten en belangen van kinderen worden of zullen worden beïnvloed door hun beslissingen en acties – bijvoorbeeld door een voorgestelde of bestaande wet of beleids- of administratieve actie of gerechtelijke beslissing, met inbegrip van die welke niet direct betrekking hebben op kinderen, maar die indirect van invloed zijn op kinderen”

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

In ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration van 29 mei 2013 schrijft het Comité het volgende omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag:

“5. The full application of the concept of the child’s best interests requires the development of a rightsbased approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

Vrije kantoortaling:

“5. De volledige toepassing van het concept van het belang van het kind vereist de ontwikkeling van een op rechten gebaseerde aanpak, waarbij alle actoren worden betrokken, om de holistische fysieke, psychologische, morele en spirituele integriteit van het kind te waarborgen en zijn of haar menselijke waardigheid te bevorderen”.

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

“6. The Committee underlines that the child’s best interests is a threefold concept: (a) A substantive right: (...) (b) A fundamental interpretative legal principle: if a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child’s best interest should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.”

Vrije kantoortaling:

“6. Het Comité onderstreept dat het belang van het kind een driedig concept is: a) Een inhoudelijk recht: (...) b) Een fundamenteel interpretatief rechtsbeginsel: indien een wettelijke bepaling voor meer dan één interpretatie vatbaar is, moet de interpretatie worden gekozen die het belang van het kind het best dient. De rechten die in het verdrag en de facultatieve protocollen daarbij zijn vastgelegd, vormen het kader voor de uitlegging. «

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

“52. The concept of the child’s best interests is complex and its content must be determined on a caseby-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof Accordingly, the concept of the child’s best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child’s best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child”

Vrije kantoortaling:

“52. Het concept van het belang van het kind is complex en de inhoud ervan moet geval per geval worden bepaald. Het is door de interpretatie en implementatie van artikel 3, lid 1, in overeenstemming met de andere bepalingen van het Verdrag, dat de wetgever, de rechter, de administratieve, sociale of educatieve autoriteit het begrip kan verduidelijken en er concreet gebruik van kan maken. Het begrip “belang van het kind” is bijgevolg flexibel en aanpasbaar. Het moet op individuele basis worden aangepast en gedefinieerd, afhankelijk van de specifieke situatie van het betrokken kind of de betrokken kinderen, rekening houdend met hun persoonlijke context, situatie en behoeften. Voor individuele beslissingen moet het belang van het kind worden beoordeeld en bepaald in het licht van de specifieke omstandigheden van het kind in kwestie.”

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

“42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the olistic development of every child. In the assessment and determination of the child’s best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development.”

Vrije kantoortaling:

“42. Staten moeten een omgeving creëren die de menselijke waardigheid respecteert en de holistische ontwikkeling van elk kind waarborgt. Bij de beoordeling en bepaling van de belangen van het kind moet de

staat ervoor zorgen dat zijn of haar inherente recht op leven, overleven en ontwikkeling volledig wordt geëerbiedigd”

Het EHRM heeft in het arrest *Jeunesse t. Nederland* van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

“109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia [GC]*, no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Vrije kantoortvertaling:

“109. Wanneer kinderen betrokken zijn, moet rekening worden gehouden met hun belangen (zie *Tuquabo-Tekle e.a./Nederland*, nr. 60665/00, § 44, 1 december 2005; *mutatis mutandis*, *Popov/Frankrijk*, nrs. 39472/07 en 39474/07, §§ 139-140, 19 januari 2012; *Neulinger en Shuruk/Zwitserland*, reeds aangehaald, § 135; en *X/Letland [GC]*, nr. 27853/09, § 96, EHRM 2013). Op dit specifieke punt herhaalt het Hof dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, ter ondersteuning van de gedachte dat bij alle beslissingen betreffende kinderen hun belangen van het grootste belang zijn (zie *Neulinger en Shuruk/Zwitserland*, reeds aangehaald, § 135, en *X/Letland*, reeds aangehaald, § 96). Hoewel zij op zichzelf niet doorslaggevend kunnen zijn, moet aan deze belangen zeker een aanzienlijk gewicht worden toegekend. Bijgevolg moeten de nationale besluitvormingsinstanties in beginsel het bewijsmateriaal betreffende de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en evenredigheid van de verwijdering van een buitenlandse ouder raadplegen en beoordelen, teneinde de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen doeltreffende te beschermen en er voldoende gewicht aan toe te kennen.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Artikel 51 van het Handvest stelt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van het Unierecht ten uitvoer brengen:

“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot die instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zijn het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten.

Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld (...).”

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Verzoekers vrezen dat hun zoon W.(...) K.(...) ernstig zal gediscrimineerd worden in het land van herkomst omwille van zijn handicap, in België heeft hij meer mogelijkheden op aangepaste ontwikkeling.

Bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van verblijf dient dan ook rekening te worden gehouden met de specifieke situatie van de vijfjarige W.(...) K.(...) en de nood aan opvolging en behandeling die hij heeft en die niet kan gegarandeerd worden in zijn land van herkomst alsook met de situatie van de twee andere minderjarige kinderen.

3.3. Integratie en inburgering

Tijdens de asielpprocedure heeft verzoeker gewerkt zoals eerder aangegeven. Voor verzoekster was dat niet mogelijk, zij bleef thuis om de zorgen voor de kinderen op zich te nemen, vooral W.(...) eiste daarbij veel aandacht op.

Na de beslissing van de RvV was het niet langer mogelijk om nog te werken of lessen te volgen maar het is duidelijk dat indien het gezin verblijfsrecht zou krijgen zij zelf zullen kunnen instaan voor hun inkomen en dus geen belasting zullen vormen van de sociale bijstand.

3.4. Discriminatie

Een studie van Street Child, A Study on the Barriers tot Education for Children with Disabilities in Sierra Leone van mei 2018 stelt onder andere het volgende over de discriminatie van kinderen met een beperking, pag. 20-21:

Stigma and discrimination prevail at all levels of society in Sierra Leone and lead tot persons with disabilities being shunned and treated like 'invisible' citizens. Studies with a focus on the financial barriers to education of children with disabilities (poverty, lack of physical access/ aids) and, even exclusion of persons with disabilities in society have not brought home the extent of the extreme stigmatization faced by persons with disabilities in Sierra Leone.

For children, this means severe bullying (called 'provocation' in Sierra Leone) by peers and teachers alike, additional corporal punishment, isolation, neglect, abandonment, abuse at home and unpaid manual labour in lieu of school – all children infocus group discussions and 88% of those interviewed gave bullying and abuse as a barrier to going to school and learning.

The use of stigmatizing and discriminatory terms, such as 'retarded' and 'hump-back' is the norm among teachers, caregivers, children and society as a whole.

Vrije kantovertaling:

Stigmatisering en discriminatie heersen in alle lagen van de samenleving in Sierra Leone en leiden ertoe dat gehandicapten worden gemeden en als "onzichtbare" burgers worden behandeld. Studies die gericht zijn op de financiële belemmeringen voor onderwijs aan kinderen met een handicap (armoede, gebrek aan fysieke toegang/hulpmiddelen) en zelfs uitsluiting van gehandicapten in de samenleving hebben niet de omvang van de extreme stigmatisering waarmee gehandicapten in Sierra Leone worden geconfronteerd.

Voor kinderen betekent dit ernstige pesten (in Sierra Leone "provocatie" genoemd) door leeftijdsgenoten en leraren, bijkomende lijfstraffen, isolatie, verwaarlozing, in de steek laten, misbruik thuis en onbetaalde handenarbeid in plaats van school – alle kinderen in de focusgroepgesprekken en 88% van de geïnterviewden gaven pesten en misbruik aan als belemmering om naar school te gaan en te leren.

Het gebruik van stigmatiserende en discriminerende termen, zoals "zwakbegaafd" en "achterlijk" is de norm onder leraren, verzorgers, kinderen en de samenleving als geheel.

De kans dat de jonge W.(...) K.(...) zal geconfronteerd worden met discriminatie en stigmatisering, als hij al de mogelijkheid zou hebben om naar school te gaan, is bijgevolg reëel.

(...)

Besluit

Gelet op voorgaande elementen menen wij te mogen stellen dat het voor verzoekers, in de huidige omstandigheden, zowel op persoonlijk en humanitair vlak onmogelijk is om terug te keren naar Sierra Leone.

Daarom vragen verzoekers om hun aanvraag van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden vanuit bijzondere omstandigheden cf. art. 9bis van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk te verklaren."

3.6. Waar verzoekers in het eerste onderdeel van hun middel wijzen op "een golf van regularisaties" en op het feit dat "vreemdelingen in situaties gelijkaardig aan die van verzoekers (...) een verblijfvergunning kregen op basis van artikel 9bis", wijst de Raad erop dat deze vaststelling hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het feit dat de overheid bepaalde aanvragen om machtiging tot verblijf ontvankelijk en gegrond verklaarde, betekent geenszins dat de aanvraag van verzoekers ook gehonoreerd zou moeten worden.

Verzoekers kunnen evenmin dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hield met het gegeven dat de elementen die door hen werden aangevoerd als buitengewone omstandigheden, ook als elementen om de toekenning van een verblijfsmachtiging te rechtvaardigen werden aangevoerd. Verzoekers gaan er immers aan voorbij dat *in casu* de gegrondheid van de bestreden beslissing niet werd beoordeeld, net omdat zij niet aantoonde dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevonden, die rechtvaardigen dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België indienen.

3.7. Waar verzoekers in hun middel vooreerst hameren op het feit dat de 'buitengewone omstandigheden' die zij zouden hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet in hun globaliteit zouden zijn beoordeeld, merkt de Raad op dat zij met hun betoog niet aannemelijk maken dat een globale beoordeling wel tot de conclusie zou leiden dat een terugkeer naar Sierra Leone onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn.

3.8. Verzoekers herhalen in hun middel bepaalde elementen die zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 januari 2023 hadden aangehaald. Het gaat hierbij meer bepaald om de scholing van de kinderen en

het risico dat hun zoon W.K. loopt in zijn land van herkomst om omwille van zijn beperking gediscrimineerd te worden in Sierra Leone.

3.9. Naar aanleiding van verzoekers' bewering, dat zij niet naar Sierra Leone zouden kunnen terugkeren omdat hun kinderen school lopen in België, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *"Het feit dat I.(...) en W.(...) hier naar de (kleuter)school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van I.(...) en J.(...) nog opgestart dient te worden en dat kinderen jonger dan 5 jaar zijn in België niet school- en/of leerplichtig. Gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen met name twee jaar, vier jaar en zeven jaar, kan er redelijkerwijze van uit worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de eigen ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De scholing van de kinderen kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de scholing van W.(...) dient opgemerkt te worden dat betrokkenen verwijzen naar zijn gehoor-, taal- en gedragsproblemen alsook dat hij opgevangen wordt in gespecialiseerde opvang na schooltijd en logopedie volgt. Er wordt tevens aangehaald dat W.(...) scholing volgt in een gewone school (en dus niet in gespecialiseerd onderwijs). Betrokkenen tonen echter niet aan dat er voor W.(...) in het herkomstland geen mogelijkheid tot scholing is. Betrokkenen bewijzen alleszins het tegendeel niet. Daarenboven tonen betrokkenen niet aan dat er voor W.(...) geen mogelijkheid is tot een opvolging en begeleiding omtrent zijn gehoor-, taal- en gedragsproblemen in het herkomstland. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."*

3.10. Betreffende het door verzoekers voorgehouden risico dat W.K. zou lopen om gediscrimineerd te worden in het land van herkomst vanwege zijn stoornissen, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *"Wat betreft de bewering dat W.(...) zou gediscrimineerd worden bij een terugkeer naar het herkomstland en de aangehaalde studie van Street Child uit mei 2018 over discriminatie van kinderen met een beperking in Sierra Leone, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die de beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat ze, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs voorleggen. De loutere vermelding dat W.(...) gediscrimineerd zou kunnen worden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarenboven heeft de studie waarnaar verwezen wordt enkel betrekking op een algemene situatie en wordt die niet toegepast op de concrete situatie van W.(...). Het louter voorleggen van een algemene studie volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land met een beperking een risico loopt om gediscrimineerd te worden."*

Door in hun verzoekschrift te benadrukken dat de door hen in hun aanvraag aangehaalde elementen 'buitengewone omstandigheden' vormen, zonder daarbij op concrete wijze in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, maken verzoekers niet aannemelijk dat deze motieven ondeugdelijk zijn, dan wel dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten dat er geen buitengewone omstandigheden aannemelijk werden gemaakt. Verzoekers geven duidelijk blijk van een andere appreciatie van de door hen ingeroepen 'buitengewone omstandigheden', maar zij tonen daarmee niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de aanvraag onontvankelijk te bevinden. In zoverre verzoekers met hun betoog zouden aansturen op een nieuwe beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. Nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

3.11. Waar verzoekers met betrekking tot het risico op discriminatie van W.K. stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing voorhoudt dat iedere leerling het risico loopt om ooit op school met pesten te maken te krijgen, merkt de Raad op dat deze vaststelling is gebaseerd op een onjuiste lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris pestgedrag heeft vermeld, laat staan geminimaliseerd.

3.12. Verzoekers stellen verder in hun middel dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoekers' integratie en de bijzonder lange periode dat zij in België zouden verblijven geen uitzonderlijke omstandigheden vormen. In de bestreden beslissing wordt echter nergens ingegaan op de verblijfsduur en de integratie van verzoekers, maar wel op de duur van hun procedures inzake internationale bescherming,

waarbij het volgende wordt gesteld: *“Betrokkenen dienden op 31.10.2018 een VIB in voor het hele gezin. Dit VIB werd afgesloten op 01.07.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 19.07.2022 werd een VIB ingediend voor het minderjarige kind W.(...). Op 17.01.2023 werd hieromtrent een onontvankelijke beslissing genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Het ingediende beroep werd op 14.06.2023 verworpen door de RVV. Op 03.07.2023 werd een VIB ingediend voor de minderjarige kinderen J.(...) en I.(...). Dit VIB werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing door het CGVS op 31.10.2023. Voor wat betreft het feit dat het eerste VIB meer dan 3 jaar – namelijk 3 jaar en 8 maanden – heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkenen niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de bevoegde instanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Wat betreft de duur van de VIB's van de minderjarige kinderen dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een VIB, dit aan betrokkenen geen recht op verblijf geeft.”* Ten overvloede wijst de Raad er, samen met verweerder in zijn nota met opmerkingen, op dat conform de rechtspraak van de Raad van State wordt gesteld dat het langdurige verblijf in België en de integratie-inspanningen van verzoekers niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.13. Waar verzoekers vervolgens aanvoeren dat medische elementen wel degelijk als 'buitengewone omstandigheden' kunnen worden aangevoerd in het kader van onderhavige procedure, benadrukt de Raad dat de gemachtigde van de staatssecretaris nergens in de bestreden beslissing anders beweert. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk de voorgelegde medische documenten in verband met de situatie van mevrouw F.K. en haar zoon W.K. onderzocht, zoals uitdrukkelijk blijkt uit volgende bewoordingen:

“Betrokkenen verwijzen in de aanvraag naar de medische problemen van mevrouw, meer bepaald de besnijdenis die ze onderging en de diabetes waaraan ze lijdt sinds haar bevalling. Er wordt ter staving van deze problemen voorgelegd: een vaststelling van besnijdenis dd. 28.11.2019, laboresultaten dd. 02.11.2020 & 11.10.2021, medische verslagen dd. 03.02.2021, 03.12.2021 & 15.02.2022. Wat betreft deze documenten dient opgemerkt te worden dat uit deze documenten niet blijkt dat mevrouw niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in het land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in het land van herkomst in te dienen. Deze element kunnen aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven (wat in deze dus onderzocht wordt), aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen worden echter niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid (supra). Het staat betrokkenen steeds vrij een aanvraag op basis van art. 9ter in te dienen zoals bepaald in art. 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Afdeling Uitzonderlijk Verblijf, Dienst Vreemdelingenzaken, Pacheco 44 te 1000 Brussel. Wat betreft de medische situatie van W.(...) en de voorgelegde medische verslagen en attesten uit 2021 & 2022, de psychomotorische verslagen uit 2021 & 2022 en de verslagen van logopie dient opgemerkt te worden dat alle voorgelegde documenten en de medische problematiek van W.(...) reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van een aanvraag art. 9ter. Deze aanvraag werd echter onontvankelijk verklaard op 12.08.2024, hen betekend op 28.08.2024. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens de aanvraag art. 9ter aanhaalden. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer.”

De gemachtigde van de staatssecretaris is dus wel degelijk nagegaan of uit de voorgelegde medische documenten 'buitengewone omstandigheden' kunnen blijken die verzoekers zouden verhinderen om hun aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere weg, d.i. via de voor hen bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland, in te dienen.

Inzake de gezondheidssituatie van W. K. wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris verwezen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 januari 2024 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 12 augustus 2024 onontvankelijk verklaard en verzoekers werden van deze beslissing in kennis gesteld op 28 augustus 2024. Uit het medisch advies dat door de

arts-adviseur werd opgesteld op 9 augustus 2024 naar aanleiding van de medische regularisatie-aanvraag, blijkt dat rekening werd gehouden met alle medische documenten in verband met W. K. die verzoekers eveneens voorlegden in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig gemotiveerd werd. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gezondheidsproblemen van mevrouw F. K. en haar zoon W. K., die in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet werden 'weehouden', wel als 'buitengewone omstandigheden' in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden moeten worden beschouwd. Bovendien staat het verzoekers vrij om desgevallend een machtiging tot verblijf in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in hoofde van mevrouw F. K. of om opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen in hoofde van W. K. indien zij van mening zijn dat er thans nieuwe medische elementen zouden zijn die een obstakel zouden vormen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

3.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). In de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM wordt, zoals verzoekers aangeven een groot gewicht verleend aan het hoger belang van het kind (EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

In de bestreden beslissing wordt er betreffende het gezinsleven van verzoekers in de eerste plaats op gewezen dat *"de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin en de kinderen dus niet gescheiden zullen worden van hun ouders"*. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen, geldt aldus voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. De Raad merkt bovendien op dat het gegeven dat betrokkenen wisten dat de verderzetting van hun verblijf van bij aanvang precair was, een belangrijke overweging vormt waardoor er slechts in uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142; EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 70). Verzoekers weerleggen deze vaststellingen betreffende het recht op gezinsleven niet.

3.15. Verzoekers beroepen zich in het kader van artikel 8 van de vreemdelingenwet verder op het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België en wijzen in dit verband op hun integratie en op het feit dat zowel zijzelf als hun drie minderjarige kinderen 'buitenstaanders' hebben ontmoet op hun werk en op school. De kinderen zouden stabiliteit gevonden hebben in België dankzij hun schoolopleiding en de vrienden die ze aldaar maakten. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat en dus geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Bovendien wijst de Raad op vaste rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name wanneer het zou gaan om activiteiten van algemeen belang waarbij een verplichting om het land te verlaten aanleiding zou geven tot het verbreken van belangrijke engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat zij dermate gewichtige engagementen zijn aangegaan dat een (tijdelijke) terugkeer naar hun land van herkomst om de aanvraag via de Belgische vertegenwoordiging in Sierra Leone in te dienen bijzonder zou worden bemoeilijkt. Aangezien verzoekers er niet in slagen een beschermenswaardig privéleven aannemelijk te maken, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, bestaat er in weerwil van verzoekers' beweringen in hun middel, geen noodzaak om de zogeheten 'fair balance'-toets door te voeren.

3.16. Met betrekking tot de schoolcarrières van de kinderen citeren verzoekers uit een arrest van de Raad van State waarin deze stelde dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken mogelijks een omstandigheid kan uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar het herkomstland. De Raad kan volgen dat in bepaalde gevallen bijzonder vergesloopte scholing het voor kinderen bijzonder moeilijk kan maken terug te keren naar het herkomstland. Zoals de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht aanstipt, maken verzoekers geenszins aannemelijk dat de scholing niet zou kunnen verdergezet worden in het land van herkomst. Aangezien de kinderen nog jong zijn, respectievelijk 2, 4 en 7 jaar oud op het moment van de bestreden beslissing, en slechts enkele jaren onderwijs in België hebben genoten, kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig concluderen dat deze kinderen nog beschikken over voldoende aanpassingsvermogen om zich desgevallend in te schakelen in het onderwijs in het land van herkomst. In zoverre verzoekers vervolgens aanvoeren dat het in strijd is met artikel 3 van het EVRM om jonge kinderen te dwingen om hun schoolopleiding te onderbreken, merkt de Raad in de eerste plaats nogmaals op dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing hun kinderen zou blootstellen aan een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM indien hun schoolloopbaan in België (tijdelijk) onderbroken zou worden. Verzoekers dienen hun beweringen immers te onderbouwen met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaat op zich immers niet om tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.17. De Raad wijst er ten slotte op dat verzoekers en hun kinderen nog steeds de mogelijkheid behouden om terug te keren naar België op het moment dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Eenmaal terug in hun herkomstland staat het verzoekers immers vrij om de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven. Het gaat immers slechts om een tijdelijke terugkeer om de aanvraag in te dienen via de voor het gezin bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland.

3.18. Waar verzoekers ten slotte aanvoeren dat de bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hen werden afgeleverd nietig verklaard dienen te worden, benadrukt de Raad dat de *in casu* bestreden beslissing de beslissing betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*) maken niet het voorwerp uit van onderhavige vordering.

3.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er werd geen motiveringsgebrek aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN